

РЕШЕНИЕ

№ 1939

гр. Пловдив, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330204778 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К, № 4400608, издаден от ОД на МВР-Пловдив, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на Б. Д. И. е наложена глоба в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Жалбоподателят в жалбата и с нарочна писмена молба, представена в съдебно заседание от пълномощника му – адв. П. моли за отмяна на ЕФ като незаконосъобразен. В тази връзка се излагат подробни съображения, като е формулирано искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА за предоставена безплатна помощ на близък в размер на 300,00 лева.

Въззиваемата страна ангажира писмено становище за неоснователност на жалбата, като моли атакуваният ЕФ да бъде потвърден като правилно и законосъобразно постановен. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, релевира възражение за прекомерност.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по

същество.

Относно спазването на срока за обжалване настоящият състав отчита, че въпреки дадените от съда указания, въззиваемата страна включително и към датата на съдебното заседание не е представила разписка за надлежно връчване на ЕФ.

Трайно утвърдено е разбирането както в теорията, така и в съдебната практика, че в тежест на наказващия орган е да докаже надлежно връчване на санкционния акт, а в тежест на жалбоподателя е да установи подаването на жалбата в установения в чл. 59, ал. 2 ЗАНН срок, считано от датата на надлежно връчване.

В настоящия случай предвид невъзможността на наказващия орган да докаже надлежно връчване на процесния ЕФ, то следва да се счете че 14 - дневния срок за обжалване изобщо не е започнал да тече и жалбата е подадена в срок. Противното би било равносилно на отказ от правосъдие, дължащ се на проявено процесуално бездействие от страна на администрацията да документира надлежно връчваните санкционни актове. Ето защо въззивната жалба се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество, обаче същата неоснователна. Съображенията за този извод са следните:

Електронният фиш е издаден за това, че на 23.01.2021 г., в 14,24 ч., в село Калековец, ул. „Цар Симеон I“ до номер 77, при налично общо ограничение на скоростта за населено място от 50 km/h и отчетен толеранс на измерената скорост от минус 3 km/h в полза на водача, МПС с рег. № *** се движело с установена наказуема скорост 61 км/ч и наказуемо превишение на скоростта от 11 км/час. Нарушението е заснето с АТСС TFR1 – М 546.

Изложената в ЕФ фактическа обстановка се доказва от приложените по административната преписка

- статично изображение, което съгласно чл. 16, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. е годно доказателствено средство за обстоятелствата свързани с упражнението с АТСС видеоконтрол. Налице е пълно съвпадение между посочения в ЕФ автомобил и този, който се забелязва на статичното изображение.

- приложената по делото справка за регистрация на МПС, от която е видно, че именно жалбоподателят е регистриран собственик на процесното МПС.

В тази връзка следва да се съобрази, че в чл. 189, ал. 4 и 5 ЗДвП е въведена

презумптивна отговорност за собственика/ ползвател на МПС, който в общия случай следва да понесе отговорност за извършеното с притежаваното/ ползваното от него МПС нарушение на режима на скоростта. В този смисъл липсва изискване от заснетото с АТСС статично изображение или от видеоклипа да се установява действителния водач.

Така Решение № 994 от 18.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 525 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив Решение № 616 от 29.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3167 / 2020 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 510 от 09.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3291 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив и др.

Констатираното нарушение е определено като такова по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, за което е издаден и обжалваният електронен фиш, с който на основание чл. 189, ал.4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на жалбоподателят е наложено административно наказание – глоба в размер на 50,00 лева.

По отношение правилността на атакувания ЕФ, настоящата съдебна инстанция намира, че от формираната по делото доказателствена съвкупност се установява по безспорен начин осъществяването от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като възраженията на жалбоподателя в обратна насока са изцяло несподелими.

Правилно е определен и субектът на отговорността съобразно правилото на чл. 188, ал. 1 ЗДвП. В тази връзка следва да се отбележи, че собственикът/ ползвателят може да снесе отговорността от себе си по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП като подаде декларация и посочи кое е действителното лице, което е управлявало МПС, с прилагане на неговото СУМПС. В този случай издадения на собственика/ ползвателя електронен фиш се анулира, като се издава нов на посоченото лице. В обратния случай отговорността следва да се понесе от собственика/ ползвателя, точно какъвто е и процесния случай.

Така Решение № 1205 от 09.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 721 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2357 от 19.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 2694 / 2019 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

В конкретния случай, жалбоподателят не релевира твърдения, а и не е ангажирал доказателства да се е възползвал от правото по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, поради което изцяло законосъобразно ЕФ е издаден именно на него.

Правилно е приложен и чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8121з-532/ 12.05.2015г., като при определяне на установената наказуема скорост е приспаданат толеранс от - 3 км/час. В този смисъл следва да се съобрази, че съгласно представения по делото протокол за последваща проверка, допустимата грешка при отчитане на измерена скорост при пътни условия при скорост до 100 км/час е +/- 3 км/час.

Законосъобразни са и математическите изчисления при приспадане на толеранса. В статичното изображение е отбелязана измерена скорост 64 км/час. След приспадане на толеранса от 3 км/час се получава именно наказуемата скорост, посочена в ЕФ - 61 км/час.

Съгласно легалната дефиниция за АТСС, дадена в параграф 65 от ДР на ЗДвП, "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат:

а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган;

б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Тоест налице са два отделни вида АТСС: 1) стационарни; и 2) мобилни. Мобилните АТСС от своя страна също биват два подвида: 2.1) мобилни-прикрепени към превозно средство и 2.2) мобилни-временно разположени на участък от пътя.

Противно на възраженията в жалбата, са налице всички кумулативно предвидени в Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. в редакцията към датата на извършване на нарушението /след изм. и доп. с ДВ. бр.6 от 16.01.2018г/ изисквания за законосъобразност на използването на стационарно техническо средство за видеоконтрол:

- нарушението е установено с автоматизирано техническо средство TFR1-M, представляващо мобилна система за видеоконтрол;

- техническото средство е от одобрен тип, което е видно от приложеното по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Действително срокът за одобрен тип е изтекъл на дата 24.02.2020 г. В случая обаче следва да намери приложение чл. 30 ал. 5 от Закона за измерванията /ЗИ/, според

който "Когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип". По делото е приложен протокол за последваща проверка № 6-33-20, видно от който дори след изтичане на одобрения тип, процесното АТСС продължава да му съответства, поради което законовото изискване следва да се счита за спазено.

В този смисъл е и практиката на Административен съд Пловдив, обективизирана в редица решения, включително Решение № 994 от 18.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 525 / 2021 г. на ХХІ състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 616 от 29.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3167 / 2020 г. на ХХ състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 395 от 19.2.2021г. по Наказателно дело 3104/2020 Административен съд – Пловдив, и др.

- техническото средство е вписано в регистъра на българския институт по метрология под номер 4835, видно от приложеното по делото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване;

- техническото средство е преминало през надлежна метрологична проверка, което се установява от приетия като доказателство по делото Протокол от проверка № 6-33-20/18.09.2020 г.;

- надлежно съставен и попълнен е протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532/ 12.05.2015г., като надлежно са попълнени абсолютно всички полета и реквизити, поради което същият може успешно да изпълни функцията си на официален свидетелстващ документ, който удостоверява мястото, времето и начина на извършване на видеоконтрола и спазването на нормативните и техническите изисквания за неговата законосъобразност.

В ЕФ надлежно са посочени вида и индивидуализиращия номер на АТСС, а именно TFR 1-M 546. Абсолютно същото АТСС е посочено и в протокола по чл. 10, и в снимковия материал.

В аспект на горното и предвид нарочните възражения в жалбата следва да се отбележи, че към датата на извършване на нарушението, след предприетите нарочни законодателни изменения (ДВ. бр.6 от 16.01.2018 г., вече е отпаднало изискването мястото на контрол да се обозначава със знак E24 и в средствата за масова информация, поради което същите не представляват изискване за законосъобразно използване на АТСС.

В този смисъл е и практиката на Административен съд Пловдив, обективизирана в редица актове, включително Решение № 1938 от 22.10.2021 г.

по к. адм. н. д. № 1493 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив Решение № 1643 от 03.08.2021 г. по к. адм. н. д. № 1487 / 2021 г. на XX състав на Административен съд - Пловдив, и др. С фундаментално значение в този смисъл е Решение № 1247 от 21.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 1212 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, в което изрично се сочи, че с отмяната на чл. 165, ал. 2, т. 8 ЗДвП следва да се считат за мълчаливо отменени и всички подзаконовни актове, които и след тази дата са продължавали да изискват поставянето на пътен знак E24.

Във връзка с всички възражения досежно спазването на нормативните изисквания на Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., следва да се съобрази трайната съдебна практика, според която протоколът по чл. 10 от Наредбата представлява официален свидетелстващ документ, който удостоверява мястото, времето и начина на извършване на видеоконтрола и спазването на нормативните и техническите изисквания за неговата законосъобразност. / Решение № 1995 от 27.10.2021г. на Административен съд – гр. Пловдив, XXI касационен състав, к.а.н.д. № 1530 по описа на съда за 2021 г., Решение № 1988/27.10.2021г. на Административен съд Пловдив, XXII касационен състав, к.а.н.д. № 1969 по описа на съда за 2021 година, и др. /

При спазване на изискванията за законосъобразно използване на АТСС, правилно е приложен и материалния закон. Деецът е нарушил общото ограничение на скоростта в населено място - 50 км/час, което законосъобразно е възведено като нарушение по чл. 21, ал.1 ЗДвП.

Приложена е и коректната санкционна норма - чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, доколкото превишение от 11 км/час в градски условия попада именно в приложното поле на тази норма, като наложената санкция кореспондира със законоустановения размер.

Противно на възраженията в жалбата, подробно са описани всички обективни признаци на нарушението, съгласно правните норми, за което е санкциониран дееца - чл. 21, ал.1 ЗДвП, вр. чл. 182 ЗДвП, от които е видно, че съставомерната форма на изпълнителното деяние е превишаване на пределно допустимата скорост на движение.

В тази връзка съдът намира, че обжалваният ЕФ е издаден в съответствие с изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, която разпоредба визира задължителните реквизити, които трябва да съдържа ЕФ, като възраженията на жалбоподателя в обратна насока не се споделят.

В тази връзка следва да се съобразят задължителните указания, дадени с ТР № 1/2014 г. на ВАС, в което е изяснено, че електронния фиш се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, които в случая са налице. Така изрично Решение № 342 от 16.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2740 / 2020 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2259 от 08.12.2020 г. по к. адм. н. д. № 2438 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив и др.

Така, в атакувания ЕФ са посочени, териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението /ОД на МВР Пловдив/, мястото /село Калековец, ул. „Цар Симеон I“ до номер 77 /, датата /23.01.2021г./, точния час на извършване на нарушението /14,24/, регистрационния номер на МПС /***/, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство /Б. Д. И. /, описание на нарушението, а именно - с описаното в ЕФ МПС е извършено нарушение за скорост, като фактическите признаци на извършеното са посочени в пълнота, така че по безсъмнен и категоричен начин да се разбере, че се касае за управление на автомобил с превишена скорост 11 км/ч, при ограничение от 50 км/ч/, нарушената разпоредба / чл. 21, ал. 1 от ЗДвП/, размерът на глобата /50,00 лева/, срокът, сметката и мястото на доброволното ☐ заплащане /четиринадесет дневен срок, в БНБ по указаната банкова сметка/.

В аспект на гореизложеното възражението на жалбоподателя, че в процесния ЕФ е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, отнасящо се до липсата на ясно описание на нарушението от фактическа и правна страна няма как да бъде споделено.

Изцяло неоснователно е възражението във връзка с издаването на ЕФ чрез използване на мобилно АТСС и без да е спазено изискването за отсъствие на контролен орган и нарушител, доколкото изложените от защитата доводи не държат сметка за последващите ТР № 1/2014 г. на ВАС законодателни

изменения.

След приемането на Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., забраната за издаване на ЕФ въз основа на заснемане с мобилни камери е отпаднала, доколкото подробно и изчерпателно е уреден на нормативно равнище редът и условията за използването им, като в този смисъл посоченото Тълкувателно решение на ВАС в тази част е изгубило актуалност.

Нещо повече след нарочните изменения в чл. 189, ал.4 ЗДвП с ДВ бр. 54 от 2017г. изискването за отсъствие на контролен орган и нарушител се отнася само за самото издаване ЕФ, но и за процеса на извършване и установяване на нарушението, доколкото правна конструкция, при която нарушителят не участва в дейността по извършване и установяване на нарушението е юридически нон сенс. /Решение № 319 от 23.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 3123 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 897/18.05.2022 год., Пловдивски Административен Съд, XXVI състав, КАНД № 3198 по описа на съда за 2021 г., и др./

Поради изложеното законосъобразността на ЕФ не се опорочава от обстоятелството, че АТСС е поставено в работен режим с участието на човешки фактор.

Ролята на човешкия фактор е само да се постави в действие мобилната камера, като след това процеса по отчитане и заснемане на нарушението и разпознаване на заснетия номер е изцяло автоматизиран, поради което се явяват изцяло ирелевантни за законосъобразността на ЕФ – личността на полицейския служител, който е поставил камерата в действие, неговата квалификация и компетентност. /Решение № 1516 от 16.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 1297 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1938 от 22.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 1493 / 2021 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, и др. /

Относно възражението, свързано с невъзможността да се издава ЕФ, с който да се налага санкция в размер на 50 лева следва да се отбележи следното:

Съдът намира, че издаването на ЕФ не противоречи на чл. 39, ал.4 ЗАНН.

Съгласно посочената норма: „За случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия

минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш.“

Използваната формулировка в чл. 39, ал. 4 ЗАНН и най-вече изразът „могат да налагат глоби в размер над „необжалваемия минимум“ по ал. 2“ е юридически непрецизна и безкрайно неясна, най-малкото доколкото в чл. 39, ал. 2 ЗАНН (във всичките й редакции) никога не се е съдържало правило, че налагани глоби под определен размер принципно не подлежат на обжалване. Подобно правило до обявяването му за противоконституционно с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.) се е съдържало в съвсем различни разпоредби – чл. 59, ал. 3 ЗАНН и чл. 189, ал. 13 ЗДвП.

Всъщност необжалваемостта на квитанциите по чл. 39, ал.1 ЗАНН и на фишовете по чл. 39, ал.2 ЗАНН произтича не от размера на налаганата глоба, а от волята на наказателния субект, който приема както извършеното нарушение, така и размера на наложеното административно наказание. В този смисъл, в чл. 39, ал.3 ЗАНН изрично е посочено, че:

„ ... ако нарушителят оспори нарушението или откаже да плати глобата, за нарушението се съставя акт съгласно разпоредбите на този раздел...“.

Неясната формулировка на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН налага да се тълкува волята на законодателя, която е видна при съобразяване на мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ЗДвП (със сигнатура 054-01-84 по описа на Народното събрание на РБ), с който в позитивното ни право едновременно са въведени, както института на електронния фиш, така и нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН. В мотивите:

- изрично е посочено, че недостатък на съществуващата нормативна уредба към 2011г. е, че предвижда възможност при административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система контролните органи да използват облекчен ред за санкциониране на дееца чрез фиш, само ако нарушението представлява маловажен случай и размера на глобата е до 50 лева. Констатирано е, че тази нормативна уредба не отговаря на обществената необходимост от ефективна борба с нарушенията на ЗДвП, поради, което отново изрично е посочено, че целта на законопроекта е да предвиди възможност овластените за това контролни органи да налагат глоби с фиш над размерите, до които това е било възможно до този момент.

От гореизложените мотиви е видна законодателната воля - нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН да има „овластитителен характер“, тоест да предостави една възможност контролните органи да санкционират нарушителите по

опростената процедура (в случая с електронен фиш), дори размера на наложената глоба да надхвърля 50 лева (с каквото правомощия до този момент те не са разполагали). Нормата, обаче по никакъв начин не ограничава възможността ЕФ да се издават и когато се налагат глоби по-малки или равни на 50 лева.

Посочената законодателна воля е видна и при систематично тълкуване на чл. 39, ал.4 ЗАНН с останалите законодателни промени, осъществени със същия законопроект и обнародвани в същия брой на ДВ - бр. 10 от 2011 г.

Така с параграф 10 от ПЗР на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е извършена промяна в чл. 59, ал.3 ЗАНН, като след думата „постановления“ са добавени и думите „и електронните фишове“, като нормата е придобила редакцията:

„Не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително.“

Същевременно с параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е предвидено, че досегашната алинея 5 на чл. 189 ЗДвП става ал.13, като след думата „постановления“ се добавя „и електронни фишове“. Така чл. 189, ал.13 ЗДвП придобива следната редакция:

„Не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително“.

Със същия параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) са създадени нова ал.4 на чл. 189 ЗДвП, в която е дадена общата уредба на електронния фиш и нова ал. 10 на чл. 189 ЗДвП, в която изрично е посочено че влизат в сила електронните фишове, които:

- не подлежат на обжалване;
- не са обжалвани в срока по ал. 8;
- са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда.

Ако волята на законодателя бе, че контролните органи нямат възможност да издават ЕФ на стойност до 50 лева, то същият нямаше изрично да посочи в чл. 189, ал.10 ЗДвП, че влизат в сила ЕФ, които не подлежат на обжалване и изрично да уточни в чл. 59, ал.3 ЗАНН, че не подлежат на обжалване ЕФ, с които е наложена глоба до 10 лева включително, а в чл. 189, ал.13 ЗДвП, че не подлежат на обжалване ЕФ на стойност до 50 лева включително. В аспект на горното следва изрично да се посочи, че нормите на чл. 189, ал.13 и на чл. 59, ал.3 ЗАНН не се намират в конфликт помежду си, доколкото:

- чл. 59, ал. 3 ЗАНН урежда необжалваемостта в общия случай,
- докато нормата на чл. 189, ал.13 ЗДвП урежда специална необжалваемост само за обществените отношения, свързани със ЗДвП.

Действително и двете норми (чл. 189, ал.13 ЗДвП и чл. 59, ал.3 ЗАНН) към настоящия момент са обявени за противоконституционни с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.), в резултат от което чл. 59, ал.3 ЗАНН е и отменена.

Посоченото, обаче не отменя факта, че двете норми са били действащо право една година след приемане на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН и в тях са внесени гореизложените промени със същия ЗИД на ЗДвП, с който е приет чл. 39, ал. 4 ЗАНН, които са категорично свидетелство за волята на законодателя контролните органи да могат да издават ЕФ на стойност 50 лева или 10 лева.

Действително със същия ЗИД на ЗДвП е приета и новелата на чл. 85а ЗАНН, която обявява, че ЗАНН се явява специален закон спрямо ЗДвП в материята досежно електронните фишове. Същата обаче не представлява пречка за издаване на ЕФ на стойност равна или по-малка от 50 лева, доколкото предвид разтълкуваната действителна воля на законодателя в чл. 39, ал. 4 ЗАНН подобна забрана не се съдържа.

Налице е и още едно самостоятелно основание чл. 85а ЗАНН да не препятства налагането на глоби на стойност 50 лева или по-ниска с ЕФ. Това е така, доколкото със параграф § 36 на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) в чл. 189, ал.14 ЗДвП е внесено изменение, като след думата „постановления“ се добавя „и фишове“, като нормата придобива следната редакция:

„За неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания“.

Че под фишове по смисъла на чл. 189, ал.14 ЗДвП се има предвид именно „електронните фишове“ е видно от систематичното място на посочената алинея – в чл. 189 ЗДвП, който урежда електронните фишове, за разлика от чл. 186 ЗДвП, който урежда обикновените фишове.

От изричния текст на чл. 189, ал.14 ЗДвП е видно, че по нарочната законодателна воля след бр.101 на ДВ от 2016г. досежно материята на

издаването, обжалваемостта и съдържанието на ЕФ - ЗДвП е специален закон спрямо ЗАНН.

Нормата на чл. 189, ал.14 ЗДвП в актуалната редакция е по-нов закон от чл. 85а ЗАНН, уреждащ същия кръг обществени отношения, поради което следва да се приеме, че мълчаливо я дерогира.

В този смисъл, след измененията на чл. 189, ал.14 ЗДвП, не съществува съмнение че ЗДвП се явява специален закон спрямо ЗАНН досежно материята на ЕФ, както и че забрана за издаване на ЕФ на стойност до 50 лева не произтича нито от чл. 39, ал.4 ЗАНН, нито от специалния закон –ЗДвП, който в нито една своя разпоредба не ограничава възможността да се издават ЕФ в зависимост от размера на налаганата глоба.

Не може да бъде аргумент за налична забрана за налагане на глоби в размер до 50 лева с ЕФ и потенциалната възможност при съставяне на АУАН, наказващия орган да приложи чл. 28 ЗАНН и да не издаде НП.

В тази връзка следва да се отбележи, че видно от дадените както в т.4 от ДР на ЗАНН, така и в чл. 93, т.9 от НК легални дефиниции - величината на превишението на скоростта (с която е свързан конкретния размер на глобата) не е единственото определящо обстоятелство, което дефинира случая като маловажен. Това е така, доколкото за преценката следва да се съобразят цял набор от други обстоятелства относими към деянието и дееца, въз основа на които да се направи извод, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения с тази правна квалификация.

С оглед гореизложеното е изцяло възможно:

- и при превишение на скоростта, което обуславя глоба в размер на 50 лева, с оглед други налични отегчаващи обстоятелства случаят да не е маловажен;
- обратно, при много по-голямо превишение на разрешената скорост, с оглед разкритите смекчаващи обстоятелства случаят да е маловажен.

В този изричен смисъл са задължителните указания на Тълкувателно решение № 23 от 21.IV.1981 г. по н. д. № 12/81 г., ОСНК и т.7 от Постановление № 6 от 26.04.1971 г. по н. д. № 3/1971 г., Пленум на ВС.

Предвид особеностите на ЕФ, който съчетава в себе си функциите, както на АУАН, така и НП (независимо от стойността на наложената глоба), жалбоподателят ще получи възможност да се позове на чл. 28 ЗАНН пред съда, по реда на обжалване на ЕФ, като по този начин правата му не се

ограничават по никакъв начин, доколкото съдебната е централната фаза на процеса / чл. 7 НПК/. Предвид последните изменения на ЗАНН и ЗДВП (чл. 29 ЗАНН и чл. 189з ЗДВП) посочените разсъждения се явяват изцяло хипотетични, доколкото приложението на чл. 28 ЗАНН е изключено при нарушения на ЗДВП.

В смисъл, че не съществува законова пречка да се издават ЕФ за глоба в размер на 50 лева е най-актуалната практика на Административен съд Пловдив, обективизирана в редица актове, включително, но не само - Решение № 713/ 20 април 2022 год. на Пловдивският Административен Съд, XXIII-ти състав, КАНД №384/ 2022г., Решение № 382/9.3.2022г. на Административен съд Пловдив, XXVI касационен състав по КАНД № 3244 по описа на съда за 2021г., Решение № 404 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3246 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2120 от 10.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2219 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2567 от 22.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2948 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

От настоящия състав се споделят изцяло и съображенията, изложени в двете решения от март 2022 на Административен съд Пловдив, че няма законодателен резон:

- контролните органи да могат да използват облекчения ред за санкциониране на нарушителите с ЕФ при по-сериозни нарушения, при които санкциите могат да надхвърлят и 700 лева;

- но да бъдат обвързани да използват по-сложната и тромава процедура на съставяне на АУАН и НП при нарушения, с много по-ниска степен на обществена опасност, които се санкционират с глоба до 50 лева, още повече предвид изложените вече съображения за приложението на чл. 28 ЗАНН и действителната законодателна воля, вложена в чл. 39, ал.4 ЗАНН.

В същия смисъл, че няма пречки да се налагат глоби на стойност 50 лева с ЕФ е най-актуалната практика на Административните съдилища от абсолютно всички административни райони в страната, пред които подобен проблем е бил поставян.

В този смисъл - Решение от 15.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 1173 / 2021 г. на Административен съд - Хасково, Решение № 25 от 10.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 155 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Ямбол, Решение № 12 от 21.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 482 / 2021 г. на I състав на Административен

съд - Стара Загора, Решение № 693 от 30.09.2021 г. по к. адм. н. д. № 835 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 536 от 02.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 446 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 46 от 14.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 358 / 2021 г. на Административен съд - Кюстендил, Решение № 93 от 04.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 698 / 2021 г. на III състав на Административен съд - Враца, Решение от 28.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 108 / 2021 г. на Административен съд - Силистра, Решение № 12 от 22.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 183 / 2021 г. на Административен съд - Ловеч, Решение № 129 от 07.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 40 / 2022 г. на XIX състав на Административен съд - Бургас, Решение № 10 от 03.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 243 / 2021 г. на Административен съд - Видин, Решение № 1655 от 10.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 1943 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Варна, Решение от 08.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 269 / 2021 г. на V състав на Административен съд - Русе, Решение от 11.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 114 / 2021 г. на Административен съд – Габрово.

Ето защо атакуваният ЕФ като правилен и законосъобразен следва да се потвърди, респективно депозираната срещу него въззивна жалба да се остави без уважение.

По разноските

При този изход на спора на основание чл. 63д ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП право на разноски има въззиваемата страна. Съдът като съобрази предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност, както и начинът на участие на въззиваемата страна чрез писмено становище, намира, че справедливият размер, който следва да се присъди е 80,00 лева.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, V н. с.,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш Серия К, № 4400608, издаден от ОД на МВР- Пловдив, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на Б. Д. И., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Б. Д. И., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на ОД на МВР- Пловдив сумата от 80,00 лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение за представителство пред Районен съд – Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____